

somste Selvkontrol, der i lige Grad er i Befolkningens og i Sagførerstandens egen Interesse. I Sagførerstanden var der længe Modstand mod dette sidste Synspunkt. Flere Regeringsforslag, der hvilede paa Betænkningen af 1876, blev forelagt, saaledes i Samlingerne 1879—80 og 1888—89, uden at føre til noget Resultat, og Spørgsmaalet henstod længe uløst. Det var Rigsdagen, der omsider tog det op til Løsning i Rigsdags-samlingen 1907—08. Dette skete ved den Betænkning over Forslag til Lov om Rettens Pleje, som med Goos som Ordfører blev afgivet af Landstingets Udvalg den 23. Marts 1908. I denne Betænkning hedder det — jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse citere det —: „Den mindre gunstige Stemning for Planen, som tidligere har været til Stede blandt Sagførerne, synes imidlertid nu at have tabt sig. Udvalget har derfor ment, at der nu uden Betænkelighed kunde skrives til en Organisation, der i og for sig maa anses for ønskelig, og som har Forbilleder i de fleste andre Lande, hvis Retsplejeordning er bygget paa lignende Grundsætninger som det foreliggende Lovforslag.“

Igennem Rigsdagens Behandling af Forslag til Lov om Retsplejen i Samlingen 1907—08 indkom de Regler om Sagførersamfund og Sagførerraad, der findes i den gældende Retsplejelov. De Ændringer, der i den Henseende er foretaget siden da, er uden Betydning i den Forbindelse, i hvilken Diskussionen her er rejst, og jeg har jo allerede sagt, at den gældende Retsplejelovs §§ 143—145 om Disciplinarmyndigheden næsten ordret stemmer med §§ 141—143 i Betænkningen af 1876.

Da det nu blev klart, at Retsplejeloven vilde træde i Kraft, blev dette Spørgsmaal drøftet paa forskellige Sagførermøder. Først efter Sagførermødet i 1919 blev der fra Sagføreres Side rejst Opposition imod den Adgang til disciplinær Selvkontrol, Retsplejeloven giver Sagførerne gennem Sagførersamfundet og Sagførerraadet, og i 1921 blev der paa Sagførermødet stillet Forslag om, at Regelen herom i Kap. 15 enten helt skulde udgaa, eller at i alt Fald Bestemmelsen i § 144, at Sagførerraadet kan skride ind mod den enkelte Sagfører, ikke blot paa Begæring, men ogsaa af egen Drift, skulde udgaa, for saa vidt den bestemmer,

at Sagførerraadet kan skride ind af egen Drift. Det Forslag, som saaledes den Gang var fremme, blev imidlertid forkastet med alle Stemmer mod 6. Og naar det her under Forhandlingen er hævdet, at der i saa Henseende skulde være sket en Ændring i Sagførernes Stilling, saaledes at der nu skulde være, har man formodet, et stort Flertal imod disse Bestemmelser om Sagførersamfund og Sagførerraad og den Mulighed for disciplinær Selvkontrol, som derigennem er givet Sagførerstanden, maa jeg bestride Rigtigheden af en saadan Udtalelse. Der foreligger intet om, at Stemningen blandt Sagførerne i saa Henseende skulde være slaaet om. Tværtimod kan man sige, at blandt de yngste og yngre Sagførere, saaledes som jeg tror, den højtærede Minister ogsaa sagde, er der en afgjort Stemning for Bevarelse af disse Bestemmelser. Jeg har saaledes her Lovene for en Forening, som hedder „Sagførereforeningen af 1924“. Disse Love, der er af 4. Februar 1925, angiver i deres § 2 Foreningens Formaal saaledes: „Foreningens Formaal er at arbejde for at hævde Sagførerstandens Anseelse, særlig for en virksom Haandhævelse af de i Retsplejelovens Kap. 15 hjemlede Disciplinærbestemmelser.“ Denne Forening tæller en stor Del — over 200, jeg tror ca. 215 — af de mest ansete københavnske Sagførere. Det vil deraf fremgaa, at der ikke blandt Sagførerne er noget, der kan begrunde den Paastand, der her er fremsat, at man nu skulde have Ønske om at faa dette gamle, gennem mange Tiaar af Lovgivningsmagten behandlede Spørgsmaal optaget til ny principiel Behandling.

Dette udelukker imidlertid ikke, at der i visse Henseender vil kunne rejses Kritik — og berettiget Kritik — mod Sagførersamfundet og Sagførerraadets Handlinger. Om den Kritik, der her er fremkommet, vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger.

Det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen mente, at Sagførerraadet havde gjort sig skyldigt i forskellige Efterladelses-synder, særlig med Hensyn til Sønderjylland. Jeg vil i den Anledning gerne gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at jeg tror, at denne Kritik i hvert Fald i nogen Grad beror paa en Misforstaaelse. Der var omkring Genforeningen i Sagførerkredse af-